

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/58/2015
Identifikačné číslo spisu:	6115206416
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6115206416.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: KABEL TELEKOM, s. r. o., so sídlom Mateja Bela 2, 984 03 Lučenec, IČO: 36 043 834, právne zast. Kováč|Krpčiarová & partners - advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom M. Bela 2, 984 03 Lučenec, IČO: 47 253 975 proti odporcovi: RSNET s. r. o., so sídlom Dukelských hrdinov 976/38, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 36 631 221, právne zast. JUDr. Róbert Lakatoš, advokát so sídlom ul. Daxnerova 5, 979 01 Rimavská Sobota, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod č. k. 64Cb/156/2015, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. júla 2015 č. k. 43Cob/171/2015-185, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica uznesením č. k. 64Cb/156/2015 - 97 zo dňa 29. apríla 2015 nariadil odporcovi povinnosť zdržať sa poskytovania retransmisie programových služieb koncovým užívateľom, a to najmä poskytovania služby označenej ako „TeatrO TV“ prostredníctvom elektronických komunikačných sietí. Návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia vo zvyšnej časti zamietol a uložil mu povinnosť podať na súde návrh na začatie konania vo veci samej v lehote 30 dní od doručenia uznesenia. Predloženými dôkazmi, najmä výpisom z obchodného registra, rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiiu č. TKR/179/RZL/103/2006 zo dňa 20. 06. 2006, odstúpeniami od zmlúv, predloženými propagačnými materiálmi odporcu a faktúrou č. 11430779 zo dňa 01. 08. 2014 mal súd prvého stupňa preukázané, že navrhovateľ je podnikateľom podnikajúcim v oblasti poskytovania retransmisie koncovému užívateľovi a aj odporca poskytuje retransmisiiu koncovým užívateľom, a to bez príslušného povolenia (resp. bez registrácie retransmisie), ani tento predmet podnikania nemá zapísaný v obchodnom registri. Napriek tomu, že odporca má na svojej internetovej stránke uvedené, že digitálna televízia IPTV je poskytovaná v spolupráci so spoločnosťou DSI Data s. r. o., súd prvého stupňa mal za to, že faktickým poskytovateľom retransmisie je odporca a nie spoločnosť DSI Data s. r. o., nakoľko odporca spĺňa podmienky uvedené v ust. § 3 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej v texte len „ZVR“). Navrhovateľ s

odporcom sú súťažiteľmi na spoločnom trhu v oblasti poskytovania retransmisie, čím je osvedčený základ nároku vo veci samej (uloženia povinnosti zdržať sa nekalosúťažného konania odporcovi). Navrhovateľ tiež osvedčil, že v dôsledku konania odporcu mu vznikla narastá ujma. Súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 74 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. f), § 76 ods. 2 a 4 a § 75 ods. 6 O. s. p. uzavrel, že navrhované predbežné opatrenie zabezpečí reálnu a efektívnu ochranu práv a právom chránených záujmov navrhovateľa v situácii, keď bolo osvedčené stále pretrvávajúce nebezpečenstvo poškodzovania jeho práv a narastajúcej materiálnej a nemateriálnej ujmy, a tomuto v požadovanom rozsahu vyhovel. V súvislosti s návrhom uloženia predbežného opatrenia aj voči tretím osobám súd prvého stupňa uzavrel, že v tejto časti nebolo možné návrhu vyhovieť s poukazom na § 76 ods. 2 O.s.p..

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 43Cob/171/2015-185 zo dňa 21. júla 2015 zmenil odvolaním odporcu napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, že medzi účastníkmi nie je sporné, že odporca nie je držiteľom registrácie retransmisie, ktorú podľa ZVR udeľuje výlučne Rada pre vysielanie a transmisiiu. Z ust. § 3 písm. e) ZVR vyplýva, že prevádzkovateľ retransmisie nemusí túto činnosť zabezpečovať sám a môže zabezpečovať prenos signálu retransmitovanej programovej služby prostredníctvom tretej osoby, pričom tretia osoba v takomto prípade nie je prevádzkovateľom retransmisie a preto nie je povinná disponovať registráciou retransmisie. Okresný súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že napriek tomu, že odporca má na svojej internetovej stránke uvedené, že digitálna televízia IPTV je poskytovaná v spolupráci so spoločnosťou DSI Data s. r. o., je faktickým poskytovateľom retransmisie odporca, a nie spoločnosť DSI Data s. r. o., nakoľko odporca spĺňa podmienky uvedené v ust. § 3 písm. e) ZVR; z jeho rozhodnutia však nie je zjavné, na základe čoho dospel k záveru, že odporca je poskytovateľom retransmisie a je tak súťažiteľom v rovnakom predmete podnikania. Podľa záverov odvolacieho súdu ak by odporca na takúto činnosť využíval komunikačnú sieť tretích osôb, mohol by byť len osobou zabezpečujúcou prenos signálu retransmitovanej programovej služby prostredníctvom pevných elektronických komunikačných sietí a KDS, pretože pre službu retransmisie nespĺňa zákonom č. 308/2000 Z. z. stanovené podmienky. Nekalosúťažné konanie odporcu spočíva podľa tvrdenia navrhovateľa v poskytovaní retransmisie bez oprávnenia na poskytovanie takejto služby, bez registrácie retransmisie na príslušnom orgáne verejnej moci a bez toho, aby mal takýto predmet činnosti zapísaný v obchodnom registri a jeho nekalosúťažná konkurenčná výhoda spočíva v tom, že na rozdiel od navrhovateľa neplatí poplatky za registráciu a poplatky televíznym staniciam, ktorých signál prenáša koncovým užívateľom, a preto si môže dovoliť účtovať nižšie ceny, čím zapríčinil úbytok zákazníkov navrhovateľa. Tu odvolací súd uviedol, že uvedené skutočnosti budú môcť byť s určitosťou zistené až po vykonaní zakazovania vo veci samej. Z údajov na internetovej stránke odporcu vyplýva, že digitálna revízia IPTV je poskytovaná odporcom v spolupráci so spoločnosťou DSI Data s. r. o., preto nie je vylúčené, že práve táto spoločnosť ako držiteľ registrácie pre retransmisiiu na základe dohody s odporcom využíva na tento účel len jeho sieť. Navrhovateľ podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne neosvedčil, či odporca poskytuje koncovým užívateľom služby retransmisie alebo len časť kapacity svojej siete a nie je vylúčené, že prevádzkovateľ retransmisie je tretia osoba a nie odporca.

Odvolací súd uzavrel, že na záver, či konanie odporcu je konaním súťažiteľa v hospodárskej súťaži v rozpore s dobrými mravmi súťaže a či napĺňa znaky generálnej klauzuly nekalej súťaže podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej „ObZ“), keď na zistenie, či služba poskytovaná odporcom je retransmisiiou a či porušuje práva vysielateľov a protiprávne užíva elektronickú komunikačnú sieť navrhovateľa a jeho zariadenia, je potrebné vykonať dokazovanie, pretože rozsah a obsah osvedčenia nároku vyplývajúci z návrhu navrhovateľa a z ním predložených listinných dôkazov na nariadenie predbežného opatrenia nestačí. Odvolací súd ďalej vyslovil, že pre nárok, ktorému chce navrhovateľ formou predbežného opatrenia poskytnúť ochranu, sú jeho tvrdenia o tom, že odporca poskytuje retransmisiiu bez oprávnenia a registrácie, ako aj to, že je dôvodný predpoklad, že nedisponuje ani súhlasmi pôvodných vysielateľov na vykonávanie retransmisie ich programových služieb, čím porušuje majetkové práva vysielateľov, ako aj že neplatí ani autorské odmeny a poplatky, ktoré sú inkasované vysielateľmi za retransmisiiu ich programových služieb, právne irelevantné. Ak by poskytoval odporca retransmisiiu programových služieb bez registrácie, potom takýto výkon práv postihuje priamo § 5 ods.

1 písm. g) a h) ZVR, podľa ktorého je v pôsobnosti Rady pre vysielanie a retransmisiiu dohliadať na dodržiavanie povinností a prípadne ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia. Orgánom oprávneným rozhodnúť, či odporca vykonáva činnosť v rozpore so zákonom o vysielaní a retransmisii, je preto len Rada pre vysielanie a retransmisiiu. Za jediné relevantné tvrdenie navrhovateľa odvolací súd považoval možné ohrozenie jeho investície v súvislosti s poskytovaním retransmisie v meste Rimavská Sobota a hrozbu vzniku ďalšej závažnej ujmy spočívajúcej v úbytku zákazníkov a škodách spojených s neoprávneným užívaním jeho elektronickej komunikačnej siete, avšak len za predpokladu, ak by k úbytku zákazníkov došlo protiprávnym konaním odporcu, ktoré by vykazovalo znaky nekalosúťažného konania, čo však navrhovateľ v tomto konaní doposiaľ neosvedčil. Odvolací súd uzavrel, že v konaní o nariadenie predbežného opatrenia nie je možné vykonávať dokazovanie smerujúce k prevereniu tvrdení navrhovateľa a odporcu, budú aj tieto tvrdenia predmetom dokazovania vo veci samej, a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia tak nemožno vyhovieť.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Podľa dovolateľa odvolací súd napadnuté uznesenie v rozpore s § 212 ods. 1 O. s. p. založil na dôvodoch, ktoré odporca vo svojom odvolaní nenamietol, čím navrhovateľovi znemožnil, aby na takéto dôvody vo svojom vyjadrení k dovolaniu reagoval a vyjadril sa k nim. Navrhovateľovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p.. Napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím sa taktiež navrhovateľovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. a tieto dôvody sú naplnené aj tým, že odvolací súd nedoručil navrhovateľovi podanie odporcu označené ako „Zaslanie stanoviska?“ zo dňa 15.7.2015 s prílohou.

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa navrhovateľa ide nad rámec odvolacích dôvodov, je odňatím možnosti konať pred súdom z dôvodu, že pokiaľ odporca sám takéto skutočnosti v odvolaní nenamietal, nemal takéto skutočnosti pri svojom rozhodovaní vziať do úvahy. Ak by uvedené dôvody namietal v odvolaní odporca, navrhovateľ by ich mohol posúdiť, vyhodnotiť ich opodstatnenosť a v prípade potreby na ne reagovať.

Nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia vidí dovolateľ v tom, že odvolací súd nevysvetlil závery o neexistencii nekalosúťažného vzťahu účastníkov konania, o tom, prečo neprihliadol na dôkazy predložené navrhovateľom o poskytovaní služby retransmisie odporcom koncovým užívateľom; ďalej v tom, že nedostatočne zdôvodnil svoje závery o tom, že je potrebné vykonať aj dokazovanie nad rámec toho, čo je možné v konaní o nariadení predbežného opatrenia a nezdôvodnil záver o tom, že navrhovateľ neosvedčil v čom spočíva ujma, ktorá mu vzniká konaním odporcu.

Za odňatie možnosti konať pred súdom a vytvorenie stavu nerovnosti medzi účastníkmi považuje to, že odvolací súd nedoručil navrhovateľovi podanie, ktoré odporca v odvolacom konaní predložil odvolaciemu súdu spolu s prílohou, pričom v odôvodnení rozhodnutia sa zaslanie stanoviska uvádza, a teda odvolací súd uvedené stanovisko zohľadnil aj pri rozhodovaní. V dovolaní sa podrobne venoval dôvodom, pre ktoré malo byť rozhodnutie odvolacieho súdu založené na nesprávnom právnom posúdení veci, a to najmä skutočnosti, že podľa navrhovateľa sú s odporcom v súťažnom postavení, ďalej že súd musí a má preskúmať protiprávne konanie v nekalej súťaži aj v prípade, že toto už môže byť postihované aj verejnoprávnou sankciou (ZVR), a napokon považoval za nedôvodné požadovať od navrhovateľa preukázanie kvalitatívne vyššej úrovne preukázania okolností rozhodujúcich pre nariadenie predbežného opatrenia, než sa v obdobných veciach vyžaduje. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

K dovolaniu sa vyjadril odporca a toto žiadal ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným

prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne menovaných v ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v ust. § 239.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j., ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.). V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto vád, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti uzneseniu upravuje ust § 239 O. s. p..

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ na zaujatie stanoviska). Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci dovolanie nie je prípustné z dôvodov uvedených v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p., keďže dovolaním bolo napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu

prvého stupňa vo veci návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 239 O. s. p., ale (aj so zreteľom na obsah dovolania) sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ust. § 237 ods. 1 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom vidí v tom, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ide nad rámec odvolacích dôvodov, rozhodnutie je nepreskúmateľné, odvolací súd nedoručil navrhovateľovi podanie doručené odvolaciemu súdu v čase do rozhodnutia o odvolaní a napokon z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

V súvislosti s tvrdenou nedostatočnosťou odôvodnenia zdôrazňuje dovolací súd charakter predbežného opatrenia a rozsah odôvodnenia primeraný rozsahu dokazovania, ktoré takéto konanie pripúšťa. V zmysle ustanovenia § 167 ods. 2 O. s. p. sa § 157 ods. 2 O. s. p. o náležitostiach odôvodnenia rozsudku použije pre uznesenie primerane. Táto primeranosť znamená, že pri uznesení o nariadení predbežného opatrenia, aj s prihliadnutím na dočasnú takéhoto rozhodnutia, je z hľadiska náležitostí jeho odôvodnenia postačujúce stručné vysvetlenie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol.

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

K tvrdenej nepreskúmateľnosti ako dovolaciemu dôvodu poukazuje dovolací súd na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 (R 2/2016) k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, od ktorého nemá dôvod sa v tejto veci konajúci senát dôvod odkloniť, a podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Takýto výnimočný stav v žiadnom prípade v prejednávanej veci nemožno konštatovať, keďže odvolací súd sa precízne zaoberal dovolacími dôvodmi, skutkovými okolnosťami a špecifikami procesného prostriedku, akým je predbežné opatrenie, teda jeho rozhodnutie ani za nepreskúmateľné nemožno považovať. Taktiež dovolateľom tvrdené konanie odvolacieho súdu nad rámec daný ustanovením § 212 O. s. p., podľa ktorého je odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, z odôvodnenia jeho rozhodnutia pri skúmaní odvolania odporcu nevyplýva - odporca vzniesol práve námietky určujúce rozsah odvolania týkajúce sa posúdenia charakteru ním poskytovaných služieb retransmisie, postupu podľa ZVR pre účely posúdenia, kto je poskytovateľom retransmisie, okolností poskytovania služieb spoločnosťou DSI DATA, s. r. o., s ktorými skutočnosťami sa odvolací súd precízne s poukazom na ZVR vysporiadal. Skúmanie splnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia, ktorých hodnotenie vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, je právnym hodnotením skutkového stavu predloženého súdu a je obligatórnou súčasťou odôvodnia rozhodnutia.

Dovolateľ ako podstatný procesný nedostatok vedúci k narušeniu rovnosti zbraní medzi účastníkmi vzhliada nedoručenie podania, ktoré odporca predložil dňa 17.07.2015 odvolaciemu súdu spolu s prílohou, pričom v odôvodnení rozhodnutia sa zaslanie uvedeného stanoviska Rady pre vysielanie a retransmisie spomína, z čoho dovodzuje dovolateľ, že odvolací súd uvedené stanovisko zohľadnil aj pri rozhodovaní. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že doručovanie podaní účastníkov v odvolacom konaní má svoje základné pravidlá formulované v ust. § 209a O. s. p. a isté podstatné výnimky vyplývajúce napr. z rozhodnutia EŠLP vo veci Trančíková c/a SR na rozhodovanie o odvolaní voči rozhodnutiu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, prísne časovo limitovaného zákonom, nemožno aplikovať. V súlade s princípom „rovnosti zbraní“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každá procesná strana musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok EŠLP vo veci Delcourt proti Belgicku). Podstata tohto princípu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorého z nich. Vo veci Trančíková sa síce EŠLP zaoberal opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania, nešlo však o konanie o nariadení predbežného opatrenia, ktoré je obmedzené aj pre rozhodovanie o odvolaní tak, že odvolací súd musí rozhodnúť bezodkladne, najneskôr 30 dní od predloženia veci odvolaciemu súdu (§ 217 ods. 1 O. s. p.). Citované rozhodnutie EŠLP nemožno prenášať na doručovanie akýchkoľvek listín v rámci každého odvolacieho konania bez zohľadnenie jeho špecifik v procesnom kódexe. Dovolací súd tu poukazuje tiež na skutočnosť, že hoci odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia doručenie stanoviska odporcom uvádza v konštatlačnej časti rozhodnutia, jeho ďalšie úvahy sa o jeho obsah vôbec neopierajú a nečiní obsah tohto stanoviska ani rozhodujúcim a ani len čiastočne relevantným pre konečné závery súdu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Obsah dovolania svedčí o názore dovolateľa, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom (neboli splnené podmienky pre zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia). Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona ani procesné práva účastníka.

V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov taktiež nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (tu napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012).

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy (ako uvádza navrhovateľ v súvislosti s tvrdeným nedostatočným odôvodnením pri nevysporiadaní sa s dôkazmi doloženými navrhovateľom), nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p.. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010 a 2Cdo/29/2011).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako namietal dovolateľ v podanom dovolaní, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p..

Postupom odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť konať navrhovateľovi pred súdom a preto v danej veci nebola splnená podmienka prípustnosti podania dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ dovolaním napadol také uznesenie, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a preto dovolací súd dovolanie navrhovateľa podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 4 prvá veta O. s. p. odmietol.

Podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. s poukazom na ust. § 145 O. s. p. rozhodne o trovách dovolacieho konania ako o náhrade trov predbežného opatrenia súd v konaní o veci samej.

Senát najvyššieho súdu rozhodol v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.